

A MÁGIKUS A MÁGIKUS TOLVAJ TOLVAJ

KENDALL KULPER

Dream
válogatás

Mal világában a mágia jelent mindent. A fiú azonban „biankó”, rajta nem fog a varázslat. Egy biankót nem lehet mágiával megigézni, sem megátkozni vagy megölni, de oltalmazni sem. És mindenki fél tőlük – még maga Mal is. Így aztán elrejtí valódi énjét – csupán legjobb barátja, Essie Roe, a boszorkánylány tud róla. Ám egy napon Essie felfedi a titkát, és Malt elűzik a szülőföldjéről. A lány árulása nagy csalódás számára.

Ezután Mal beutazza a világot ritka és törvénytelen bűvös ereklyék után kutatva. Amikor bűntársa, Boone fülébe jut a szóbeszéd egy legendás törőről, ami képes eltulajdonítani egy boszorkány varázserejét, Mal rájön, hogy végre megtalálta a módját annak, hogyan álljon bosszút. A mesebeli tör utáni hajsza Bostonból indul, és Párizson át Konstantinápolyig tart, miközben Mal rejtélyek felgöngyölítésébe kezd, a benne lakozó szörny pedig mindvégig arra vár, hogy kiszabadulhasson.

KENDALL KULPER

miután lediplomázott, a Bloomberg Radiónál dolgozott újságíróként. Ekkor kezdte el írni első regényét, mely egyre csak nőtt, fejlődött. A férje – akkor még vőlegénye – Chicagóban élt és tanult. Mikor felfedezte, hogy még egy tízórás munkanap sem tántoríthatja el attól, hogy éjszakánként egy-két órát írással töltsön, Kendall hozott egy döntést: otthagya az állását, összeházasodtak, Chicagóba költöztek, és főállású író lett.

A könyv a Só és vihar-sorozat második kötete.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.kendallkulper.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„A mágikus tolvajban egy fiú férfivá válásának buktatókkal teli útja jelenik meg előttünk egy csodálatos környezetbe ágyazva. Ez keveredik mindent átható romantikával. Egyszerűen lenyűgöző.”

Amazon

„Kendall Kulper színesen és aprólékosan kidolgozott alternatív világot alkotott. Karakterábrázolása, különösen a dühös, komor Malé, éppen olyan vibráló és élő, akárcsak a változatos helyszíneké. Elmélyülést igénylő élményt kínál az olvasóknak. Szokatlan és lebilincselő.”

Kirkus Reviews

„Ez a könyv teli van kalanddal, nyílt tengerekkel, varázslattal, árulásokkal és veszéllyel. Ez a fejlődésregény minden bizonnyal nagy népszerűségnek örvend majd.”

School Library Journal

„Nagyon különleges és szívbe markoló. Szóalkotása egyedi, igényes és minőségi. A történelmi fantasykörnyezet, főleg a boszorkány védelme alatt álló sziget, annyira érzékletes, mintha csak saját személyiséggel rendelkezne.”

The Bulletin

„Ennek a szép, lélegzetelállító műnek a felkavaró érzelmvilága egyaránt vonzza majd a fantasy szerelmeseit és a műfajjal csak most ismerkedőket.”

School Library Connection

**Dream
válogatás**

KENDALL KULPER

A MÁGIKUS
TOLVAJ
TOLVAJ

— részlet —

1. fejezet

A PRINCE-SZIGETEN

A MEZŐ A MIÉNK VOLT. ESSIE-É ÉS AZ ENYÉM. A Tengerészeké volt a rakpart a hajókkal, a kötelekkel és a napon izzadó, bálnaolajjal teli hordókkal. A szigetlakóké volt a város, a faszindelyes házakkal és a pletykákkal. A Roe boszorkányé volt a kunyhó, kint a sziklákon – a sajátjaként tekintett rá. De a sziget közepén burjánzó, óceánként hullámzó halványzöld mező, csak a miénk volt.

Szinte naponta magam mögött hagytam a várost, ő pedig maga mögött hagyta a tengerparti házikót, hogy aztán a fűrengetegben lábujjhegyre állva kémleljünk át a magasra nőtt indák fölött, melyek eltorlaszolták a gyalogösvényt, csiklandozták az arcunkat, a fülünket és a homlokunkat. De azon a napon, amikor rájöttünk, ki is vagyok én valójában, Essie a mezők határánál várt rám, ott, ahol a fű épp csak sarjadni kezd és kínlódva, csenevészén bökdösi át a homokos talajt. Azt mondta, mutatni akar nekem valamit, és a kezemért nyúlt.

Akkoriban még kicsik voltunk, Essie csupán nyolc, én alig valamivel több, kilenc talán, bár nem tudtam és senki nem tudta bizonyosan. Keskeny csapásokon haladtunk, melyeket már korábban megmutattam neki; madarak, nyulak, rókák és egyéb apró állatok nyomvonalán, lassan, vigyázva mentünk előre, ujjaink összefonódtak, mert a mező kicsiny állatainak otthonát, fészkeit, tojásait és titkait semmiképp sem akartuk megbolygatni. Nemcsak az övük, hanem a mi otthonunk is volt, és ezt már akkor megértettük.

Essie a mezőn át a sziget közepére vezetett, oly messze a miniket körülvevő óceántól, hogy nem is láttunk belőle mást, mint távolba vesző kék vonalat. Ott aztán megbizonyosodott róla, hogy rejtve vagyunk a kíváncsi szemek elől, felém bólintott, én rávigyorogtam és elkezdtünk letaposni, kényelmessé tenni magunknak egy kis területnyi füvet, ahová letelepedhetünk. Essie az arca fölé emelte a kezét, majd forogni kezdett, olyan gyorsan, hogy a hajfonatai lebegtek körötte a levegőben, a szemét behunyta, arcát a nap felé fordította. Jó mókának tűnt, ezért vele együtt forogni kezdtem, karomat a mellkasomhoz szorítottam, szememet tágra nyitottam, hogy mindent befogadjon, magába zúdítson – a tengert, az eget, a füvet, a felhőket és a napot – és, amikor végül megálltam, és kifulladásra, nevetve lerogytam a földre, a világ úgy pörgött előttem, mint egy fazék felkavart víz.

– Ülj le! – mondtam Essie-nek, de ő nem állt meg, a szoknyája harangként lebegte körül, az arca eltorzult, elszánt kifejezést öltött, mintegy jelezve: ez nem játék. Kicsi lábai sebesen tapodták a füvet, aztán megbotlott, elvesztette az egyensúlyát, és kifulladásra felém zuhant, ám sikerült elkapnom.

– Így ni! – fújta ki a levegőt. – Ötven pörgés és biztonságban vagyunk.

– Ez egy varázslat? – kérdeztem, mire Essie kihúzott egy fűszálat a hajfonatából, és bólintott.

– Persze, hogy az – mondta, ő pedig tudta. Néhány percig csak üldögéltünk ott, pihegtünk, a fejünk fölé indák hajlottak, közöttük átragyogott az ég kékje. Csend vett körül bennünket – azaz dehogy, hiszen hallottuk a rovarok és az állatok nyüzsgését, viszont kivételesen nem fújta a szél. És az óceánra sem láttunk rá. Mintha gyapjúsállal tekertük volna körbe a fejünket, hogy kirekesszük a zajt.

– Játsszuk azt, hogy máshol vagyunk! – suttozta nekem egyszer Essie. – A mező végtelen, és egyáltalán nincs víz a közelünkben.

Essie a tenyerére támaszkodott és oldalra billentette a fejét.

– Mit hoztál, Mal? – kérdezte tőlem. Mal; én vagyok Mal.

Előhúztam a zsebemből egy aprócska teremtmény törékeny koponyáját. A mocsár partján leltem rá, úgy kandikált ki a sárból, mint egy göcsörtös fadarab, és elhoztam Essie-nek, mert mindig ezt tettük, amikor találkoztunk a mezőn; hoztunk magunkkal valamit, hogy megosszuk egymással: egy titkot, egy történetet vagy egy dalt, egy darabka sajtot a tejgazdaságból, vagy egy törött játékot, amit a sziget északi végén álló hatalmas házak mögötti szeméttárolókból bányásztunk elő.

Essie kinyújtotta a kezét, én pedig a tenyerére helyeztem a kicsiny koponyát.

– Olyan törékeny – mondta, miközben végigfuttatta az ujjbegyét a koponyán, majd visszaadta nekem.

A dolgok, amiket hoztam vagy lopott holmik voltak, vagy a csatornából halásztam ki őket, esetleg megverekedtem értük a többi gyerekekkel – máskülönben hogyan szerzett volna meg bármit is egy árva gyerek ezen a szigeten? Hiszen még a rajtam lévő ruha sem volt az enyém: először mások hordták, mígnem a fiúk anyukái jótékonykodás gyanánt elvitték a kolostorba a szekrényekben és a komódokban dohosodó rongyos, toldott-foldott ruhákat. – Ezt adják a szegény árvának! – mondták az asszonyok. – Biztosan szüksége van rá.

Aztán amikor végigmentem az utcán a bokámat verdeső nadrágban, meg a sziget túltáplált kölykeire méretezett ingben, hallgathattam a gúnyos megjegyzéseket.

– Na, nézd csak, ki hordja az ingemet – mondogatták. – És ki csórta el a sapkámat.

Volt, hogy abba hagyták, de volt, hogy megpróbálták visszaszerezni a holmijukat, de nem törődtem vele. Ezen a szigeten semmi sem volt az enyém.

Kivéve Essie-t.

– Te mit hoztál? – kérdeztem őt azon a napon, ott a fűben, de nem számítottam semmi különöstre. Nem a városban élt, mint én, hanem a sziget túlsó végén a sziklák nyúlványára épített kunyhóban az anyjával, aki mindig is Essie anyja maradt nekem, még akkor is, ha a sziget és a világ többi lakosa szemében ő volt a Roe boszorkány: a hírhedt viharkeltő, hullámszelídítő, szélsendesítő.

Essie rendszerint különféle történetekkel rukkolt elő, melyeket vagy maga talált ki, vagy a tengerészektől hallott, akik minden este rendületlenül jöttek és jöttek az anyjához, hogy talizmánokat, mágiát, italokat és porokat vásároljanak tőle,

amelyek aztán megóvják őket a tengeren. Meglepetten néztem, ahogy a ruhájára varrt apró zsebből előhúz egy zsineget, mely nem volt vastagabb, mint a kisujja.

– Tessék – mondta Essie, majd átdobta a hajfonatait a vállá fölé, és kinyújtotta a kezét.

– Ez meg micsoda?

– Add a kezed!

– Miért? – kérdeztem, de már nyújtottam is felé a kezem. Már akkor hosszú ujjaim voltak, és arra is emlékszem, hogy a körmeim vagy le voltak törve, vagy széles gyászszegély csúfította őket. Essie, aki azt szerette, ha körülötte minden rendezett és patyolattiszta, fel is vonta a szemöldökét.

– Mit csinálsz? – kérdeztem. Essie fogta a kötelet, megfeszítette, miközben az orra alatt mormolt valamit, ami úgy hangzott, mint valami varázsigé. Erről volt híres az anyja, a Roe boszorkány: a mágiáról. Bár Essie közel sem volt olyan jó a boszorkánymesterségben, mint az anyja – azt meg kell hagyni, hogy amikor alkalma nyílt rá, gyakorolta. A szigetünkön amúgy is hagyománya volt az ilyesminek: a gyerekek időről időre varázsigéket énekeltek egymásra, és szerencsét hozó csecsebecsétet hordoztak körbe a városban. Számunkra ez csupán játék volt, jó móka, a tengerészeknek és a bálnavadászoknak viszont a varázslat volt az egyetlen, amire életük oltalmazójaként számíthattak a nyílt tengeren. Mindegyik hajó árbócába bevésték egy varázsigét. Mindegyik tengerésznek talizmán volt a csuklóján vagy a nyakában. Ha a Prince-sziget híres arról, hogy túlságosan is támaszkodik a mágiára, akkor arról is híres, hogy sohasem vesztesse el a hajóit, amelyek rakodótereit zsúfolásig megteltek bálnaolajjal teli hordókkal, a sziget temetőjében pedig valódi sí-

rok voltak – nem sorba rakott apró kövek, rájuk vésett felirattal:
A TENGERBE VESZETT.

– Gyakorlok – mondta Essie, miközben ujjait végigfuttatta a zsinegen, majd rám emelte a tekintetét. – De ne mondd el senkinek – titok!

„*Ne mondd el senkinek – titok!*” Ez volt Essie kedvenc szavajárása, jó néhányszor hallottam tőle, több százszor is talán. Ez titok, ez titok, Essie pedig tele volt titkokkal, áradtak belőle és körbelengték. Nem számított, mi volt a titkolnivalója: reggelenél elcsent még egy kiflit, vagy éppenséggel gyűlölte az anyját – kalitkába zárt madarakként őrizte őket. Azt hiszem, teljesnek érezte magát tőlük és velük. Úgy érezhette, hogy birtokol valamit.

Meg sem várva a válaszom, Essie a kezében levő kötélre pillantott, miután mindketten tudtuk, hogy nyilvánvalóan meg fogom őrizni a titkát. Én megtartottam magamnak a titkait, ő pedig cserébe nem nézett bolondnak, mint a többi szigetlakó.

– Mégis hogy tettél szert erre a világoszöld szempárra? – kérdezték tőlem folyton az öregasszonyok, és még mindig előttem van, ahogy megragadták az államot, aztán ide-oda forgatták a fejemet, és ha történetesen arra jött egy ismerősük, odakiáltották neki: – Láttál már valaha ilyen szemeket? – Mire az illető a zsebkendője mögül, jót kuncogva azt felelte: – Talán annak idején, harminckettő telén, azóta viszont nem. – Aztán valamennyien nevetésben törtek ki, és én tudtam, hogy arra gondolnak, kívülálló vagyok, még ha hozzájuk hasonlóan itt is születtem a szigeten.

Amikor legelső alkalommal Essie-re pillantottam, ő a fejét félrebillentve jegyezte meg, mennyire más vagyok a szemem mi-

att, mint a többiek, mire én igencsak felkaptam a vizet és azzal vágtam vissza, ő csak ne szóljon semmit ilyen harsogóan égszínkék szemekkel egy olyan szigeten, ahol minden szürke. Ekkor felnevetett, amiből rájöttem, hogy „különbözni” jó dolog. Essie is különbözött a többiektől, és amikor együtt lehettünk, csak magunk, mint azon a napon, akkor egyformák voltunk.

Essie a kezei között tartotta a zsineget, majd kétszer a csuklóm köré tekerte, nem túl szorosan, nehogy bevágjon a bőrömbe, de azért érzem. Ahogy felém hajolt, hogy óvatosan csomót kössön a kötél végére, néhány hajtincse előrehullott, és jólesően cirógatott.

A zsinór az ujjaim köré tekeredett, akár a kikötőbakhhoz pányvázott hajókötél, és ott, ahol a hajó lenne, Essie fogta a zsinór végét, miközben lassan, figyelmesen munkálkodott. Mint ha csak kesztyűt szőne, úgy hurkolta a kezemre a zsineget, vigyázva, nehogy túl szoros legyen. Megpróbáltam kilazítani az ujjaimat, mire Essie bosszúsan felsóhajtott.

– Már varázsolsz? – kérdeztem tőle.

– Megpróbálok kon-cent-rál-ni – felelte, és az arca olyan mélyen hajolt a kezem fölé, hogy az orra szinte az ujjaimat súrolta. Nem faggattam tovább.

– Így ni. – Essie visszaült a sarkára, és rám nézett. – Mit érzel most?

– Semmi különöset. Bár a kezemnél mintha valami furcsát éreznék.

– Furcsát?

– Fura, hogy rajta van a kötél. Mit csináltál voltaképpen?

Essie nem válaszolt, hanem oldalra billentette a fejét, kíváncsian végigmért, aztán felállt. – Te fel tudsz állni?

Nem volt egyszerű egy kézzel megtartani az egyensúlyomat, de végül sikerült. Essie a homlokát ráncolta.

– Tegyel néhány lépést!

Így aztán otthagytam kicsiny fészünköt, hogy átgázoljak a fűvön, ahol a nagyra nőtt kocsányok a fülemig értek. Újból hallottam a szél zúgását, hangos volt, tiszta és monoton.

Amikor visszatértem Essie-hez, épp elmélyülten rágcsálta az ujját.

– A kötél maga a varázslat? – kérdeztem kinyújtott kézzel. Nem éreztem semmit, de nem is lepődtem meg rajta. – A Roe-varázslat?

– Én olyat nem tudok – felelte, ami igaz volt. A Roe boszorkányok kötést tesznek a szélre. Irányítják a hullámokat. Ám mindez olyannyira megerőltető és ritka művelet, hogy Essie-nek még jócskán nőnie kell a feladathoz.

Lenézett a kezemre, majd óvatosan az ujjai közé vette és ide-oda forgatta. – Ez a kötélvarázslat. Egyszerű, hétköznapi mágia. Tegnap este találtam ki.

– Te magad találtad ki?

– Megmutattam két tengerésznek, és tökéletesen működött náluk. Ugyanúgy csináltam most is.

– Pontosan mire jó ez az egész? – kérdeztem a kezemet vizsgálva, mire Essie felsóhajtott.

– Egyáltalán nem érzel semmit? – kérdezett vissza, és amikor megráztam a fejemet, kemény pillantást vetett rám, miközben az egyik körmét rágcsálta. – Pedig mindent jól csináltam. – Teljes meggyőződéssel mondta, a szeme résnyire szűkült, és úgy nézett rám, mintha az én hibámból nem sikerült volna a varázslat.

– Nesze. – Újból a zsebébe mélyesztette a kezét, és előhúzott onnan egy pénzérme nagyságú vaskorongot, a közepén egy lyukkal. Rögtön felismertem benne a Roe-talizmánt, ami ott himbálódzott az öveken és a nyakláncokon, és megtalálható volt a kandallópárkányokon szerte a szigeten.

– Fogd csak meg! – mondta, én viszont addigra már épp eleget tudtam a mágiáról ahhoz, hogy ne fogadjak el csak úgy bármilyen talizmánt – hiszen a bűbájoskodás veszélyes is lehet, habár majdnem mindenki egyetértett velem, hogy megéri a kockázatot. Amikor Essie látta, hogy elbizonytalanodom, megragadta a kezemet – nem azt, ami köré a zsineget tekerte –, és a tenyerembe nyomta a talizmánt.

– Ez csak közönséges szerencsepénz. Nem esik bántódásod – mondta, mire kinyitottam a tenyerem, és alaposan megszemléltem a talizmánt. Ez volt az első alkalom, hogy a kezembe fogtam ilyen holmit. Azt hallottam, hogy a boszorkány varázslata miatt bizsereg tőle az ember bőre, én viszont ebből semmit sem éreztem.

Épp idejében néztem fel ahhoz, hogy észrevegyem, ahogy Essie előhúzza a zsebéből egy kis törtszert.

– Mit művelsz? – kérdeztem, de kicsit sem féltem, mert ő itt Essie, és még ha ott csillog is egy törstű közöttünk, én megbíztam benne, mert a barátom.

– Kíváncsi vagyok valamire. – Azzal megragadta a zsineggel átkötött kezemet, és kérdő pillantást vetett rám, mire rájöttem, hogy el akarja vágni a kötelet. Miután rábólintottam, fogta a törtszert, és a hegyét egyenesen a tenyerembe dőfte, de annyira gyorsan és erőteljesen, hogy mikor hátrahököltem, vörös cseppek fröccsentek a fehér kötélre, és sűrű, bíbor szeplőkként virítottak.

– Mi volt ez? – kérdeztem. Ledobtam a talizmánt a földre, aztán előhúztam a zsebkendőmet, és a vérző kezem köré teker-tem. – Arról nem volt szó, hogy megsebzél!

Essie azonban meg sem hallotta, amit mondtam. Lehajolt, felvette a talizmánt, és alaposan megnézte. Aztán rám meredt. Majd vissza a talizmánra. Végül a pengére vándorolt a pillan-
tása, aminek az éle nedves volt a véremtől.

– Ennek meg kellene védenie a tőrtől – mondta, és felemelte a talizmánt, aztán a tőrt is, mire tettem egy lépést hátrafelé, ám ő a saját kézfejére sújtott. Ahogy végighúzta a bőrén a pengét, az úgy siklott át rajta, mint egy selyemszalag. Sehol egy vágás vagy akár egy karcolás. Essie csak pislogott, én visszabámultam rá, mert ennek nem volt semmi értelme, bárminek, amit az imént tett, vagy ami történt, és fáj a kezem, fáj a fejem, mire hozzám hajolt, és azt suttogta: – A varázslat nem hat rád.

– De igen – feleltem; gépiesen törtek elő a szavak, hiszen ezt mindenki tudja. – A mágia mindenkire hat.

– Nem *mindenkire* – mondta erre Essie. És különös pil-
lantást vetett rám. Percekbe telt, míg rájöttem, mire gondol, a szóra, amit még kimondani is balszerencsét jelentett.

Biankó.

Így nevezik azt a személyt, akin nem fog a mágia – kivéve, ha nem emberekről beszélünk, hanem szörnyekről, sátáni te-
remtményekről, akik rettegésben tartják a jóra való, ártatlan népeket, felfalják a kisbabákat és tönkreteszik a családokat, és úgy terjesztik a balszerencsét, mint a betegséget, mintha csak az egész világot halottá, üressé és élettelené akarnák tenni, olyan-
ná, amilyenek ők maguk is.

Essie rám meredt, én pedig tudtam, mit gondol – *biankó vagy* –, de hát az nem lehet! Én csupán egy fiú vagyok egy olyan szigetről, amit áthat a mágia. Egy napon pedig majd kötélfonó lesz belőlem, vagy vitorlakészítő, vagy éppenséggel kovács, és a munkában a mágiára kell támaszkodnom. Épp ezért egyik mesterember sem venne fel egy olyan inast, akin nem fog a varázslat – miért is tennék? Balszerencsét hoznék rájuk, és úgy tekintenének rám, mint azokra a szörnyekre.

Nem állhatok közéjük. Essie-re bámultam és megpróbáltam mindezt elmondani neki, de kifogyott a levegő a tüdőmből, szédültem és különben is, úgy nézett rám, mint aki már tudja. Úgy nézett rám, mint egy szörnyszülöttre, egy állatra, egy ragályos kórra – azelőtt sohasem láttam ezt a kifejezést az arcán.

És egyszerre térdre borultam, és a fészkünk ott a fűben ketreccé változott, egy sötét helyé, mert Essie mágiából szőtt kicsi lány volt, én viszont szörnyeteg, és már nem voltunk egyformák. A legrosszabb módon különböztünk egymástól. Feltárult bennem egy üreg, körben a pereme recés és éles volt, belül pedig olyan súlyos üresség honolt, hogy a mellkasomhoz kaptam a kezemet, és megpróbáltam megérinteni.

Felnéztem Essie-re, aki még mindig engem bámult, és biztosan azon töprengett, vajon mi történne, ha megérintene egy biankót. Az is biztos, hogy jól emlékszik a napokra és a délutánokra, amiket együtt töltöttünk, és most azon morfondírozik, vajon nem fertőztem-e meg, vagy nem tettem-e kárt a varázseréjében pusztán azzal, hogy a barátja vagyok. Bocsánatot akartam kérni tőle, megmondani neki, hogy nem akartam, nem tehetek róla, és könyörögni, hogy ne menjen el, ne hagyjon itt, de még mielőtt kinyithattam volna a számat, Essie letérdelt

mellém, átkarolta a vállam, aztán hozzám hajolt, és a fülembé súgta: – Semmi baj, Mal. Ez a mi titkunk marad.

A karjaiban tartott, suttogott és énekelt nekem, és azt mondta, hogy nem számít az egész. Az ő szemében továbbra is én maradok Mal. Ezt mondta. Megígérte, hogy nem beszél róla senkinek, s tette mindezt mosolyogva, boldogan, mintha örömet okozna neki, hogy kettőnknek titka van. Még mindig összetartoztunk. És megőrizzük egymás titkait.

– Hallgatni fogok róla – mondta, és úgy is tett. Pontosan négy évig nem árulta el senkinek, ám akkor minden előjel és büntudat nélkül egyszer csak feltárta, s ezzel pellengérré állítva engem elűzött az addigi otthonomból, az egyetlen helyről, amit ismertem.

És ezt is mosolyogva tette.

2. fejezet

BOSTON

A ZSEBEMBE NYÚLOK, ÉS ELŐHÚZOK BELŐLE EGY órát, hogy megnézzem, mennyi az idő, holott tudom, nem telhetett el néhány percnél több a legutóbbi vizsgálódásom óta. Nyolc perc múlva kilenc, és összerándulok az idegességtől. Addig szorongatom az apró rézórát, míg az ujjaim bizseregni kezdenek és elfehérednek, akkor aztán visszacsúsztatom a zsebembe.

Ellenőrzöm a tokban a tört a csípőmnél. Ellenőrzöm a válamra vetett kötelet. Lábujjhegyre állok, majd a sarkamra, rázogatom a kezem, veszek egy mély lélegzetet. Várom.

Pedig pont a várakozás készít ki a legjobban, ilyenkor úgy érzem, mintha méhek rajzanának az ereimben; tudom, hogy nem jól csinálom, de képtelen vagyok nyugton maradni, régóta már, öt éve van ez így, amikor is tizenhárom évesen, egy szempillantás alatt elveszítettem az otthonomat és az egyetlen barátomat. Azóta a futás, a mozgás, a jövés-menés az egyetlen dolog az életben, aminek értelmét látom. Az egyetlen, ami lecsillapít, és

stabilan, épelméjűen tart. Ezért van az, hogy az ácsorgás – még ha csak néhány percnyi is, még ha itt, Bostonban este, egy utcasarkon teszem is, ahová a Common Parkból tömött páráként sodródik a sár, a fű és állatok szaga – olyan idegessé tesz, hogy rögvest rohannék a rakpart felé. Már előttem a kép: kezemben a pénz, arcomon szétterül a mosoly, és a lábamban érzem az indulást, a mozgást, a lendületet.

De Boone azt mondta, hogy várjak.

Úgyhogy várok.

Ameddig bírok, ellenállok a kísértésnek, hogy megnézzem a pontos időt, majd félve, hogy elszalasztom a pillanatot, előrántom az órát a zsebemből, és látom, hogy csak négy perc múlva lesz kilenc. Erre akkorát fújtatok, hogy két, arra sétáló úriember gyanakvó pillantást vet rám.

– Hé, te kölyök! – kiált oda az egyikük, az, amelyik sétapálcát tart a kezében. – Mégis kinek képzeled...

„*Leeet ev'ry old bachelor fill up his glass!*” Teli tüdőből énekelek, miközben a két férfi felé tántorgok. „*Vive la compagnie! And drink to the health of his favoritelass* – énekeljék velem! – *Vive la compagnie!*” Megpróbálom átvetni a karom az egyikük vállán, de ahogy a közelükbe érek, ők eliszkolnak, aztán sötét pillantásokat lövellve a válluk felett, megjegyzéseket tesznek a városban garázdálkodó részegekre.

Nézem, ahogy elmennek, miközben halkán énekelek tovább, s miután eltűnnek az utca végén, újból felsóhajtok, és visszamegyek a kerítéshez.

A távoból harangszó kúszik felém a levegőben, mire minden egyes porcikám új erőre kap, felforrósodik és megfeszül, akár egy rugó.

Itt az idő.

Kilenc órakor, ahogyan azt Boone meghagyta, körülnézek, hogy meggyőződjek róla, nem jár senki az utcán, aztán a kerítéshez megyek, becsúztatom a csizmámat a kovácsoltvas cirádába, és szépen felmászok.

Észreveszem, hogy a kerítés tetején cirkalmas díszítés van, és nem csupán tetszetőssége okán. Feltételezem, afféle mágia, hogy segítségével távol tartásuk a betolakodókat, de rajtam nem fog, így aztán néhány másodperccel később a kerítés túloldalán vagyok.

Arcomon feltartóztathatatlanul szétterül a vigyor, mert, ha a várakozás kínlódást jelent számomra, akkor ez maga a szintiszta öröm. Erre születtem, ennek vagyok a mestere, és ahogy végigfutok a pázsiton a pazarul kivilágított, elegáns kétemeletes épület felé, az izmaid, a csontjaid és az ínszalagjaid oly tökéletesen és könnyedén működnek, hogy úgy érzem, képes lennék akár repülni is.

Amikor elérem az épületet, megtorpanok, és fülelni kezdek az épp felettem lévő ablak irányába. Boone azt mondta, hogy a találkozót valószínűleg az épület délkeleti sarkán található könyvtárban fogják tartani – ez pedig itt az északnyugati. De azt is mondta, hogy legyek óvatos, a biztonság kedvéért ellenőrizzek minden ablakot, hátha figyel valaki, vagy valami váratlan esemény történik, és amit Boone mond nekem, én azt teszem.

Ebben az ablakban nem volt mozgás, úgyhogy már futok is a következőhöz, és épp csak annyi időre állok meg, hogy a szívem szapora dobbanásán át észleljem, csend van a szobában, aztán futok tovább, a csizmám könnyű, a lépteim nesztelenek, mintha csak egy kutya tappancsain járnék.

„*Te kis farkaskölyök*” – mondja nekem néha Boone vigyorgva, és én mindig visszamosolygok rá, mivel ez egy vicc, még hozzá abból a fajtából, amit csupán Boone talál mulatságosnak. Valóban farkaskölyök vagyok, mert csendben és gyorsan tudok futni, nem ijedek meg egykönnyen, és mert egy nap felnövök, szörnnyé változom, karmokat és tépőfogakat növesztek, vad és kiszámíthatatlan leszek, talán még át is harapom valakinek a torkát. Ilyen az, amikor biankónak születik az ember, és Boone tud róla, de azt is tudja, hogy mindez hasznos lehet, és ezért is vagyok itt ma este.

Újabb csendes szoba ablaka előtt haladok el, és már csak egy marad, ami viszont kivilágított, szikrázóan fényes. Odalopakodom, miközben egyik kezemmel megragadom a vállam köré kanyarított kötelet. Odabentről tompán kiszűrődik egy élénk férfihang, mire a csípőmnél himbálózó batyuból előhúzok egy hosszú, kacskaringós hallócsövet, amit Boone két évvel ezelőtt adott nekem egy munka során Prágában. Ez persze nem működik olyan jól, mint egy kémvarázslat, ám ha a harangot az ablakra szorítom, a tölcser végét pedig a fülemre illesztem, az üveg túloldaláról átszűrődő hangok egyre érthetőbbé válnak.

– ...megfelelő ráhatással lehetséges elérni a kívánt eredményt – mondja egy férfi. – Most pedig lássuk, vajon sikerül-e ennek az egérnek elkápráztatnia minket az énekével!

Felvonom a szemöldököm, kissé hátrébb lépek és vigyázva átnézek az ablakpárkány felett a szobába. Legalább kéttucatnyian jelen a bostoni elitből – orvosok és tudósok, magánszemélyek, befektetők és adományozók –, valamennyien egy kis emelvény körül ülnek, ahol egy alacsony, testes, homokszínű szakállas férfi áll. Látok még egy díszesen faragott asztalt,

valamint egy apró, ezüst drótketrecet, amiben egy kicsi, barna szőrcsomó remeg.

A szakállas férfi előhúz egy vékony, ijesztő küllemű pálcát a mellényzsebéből, és átdugja a ketrec hálóján. Bár a kicsi egér kiegyenesedik és fényes, fekete szemét a közönségre villantja, nem úgy tűnik, mint aki énekelni akar. Erre a férfi gyorsan elkezd magyarázni előzetes kísérletekről, és az egerek lélektanáról. Elnyomok magamban egy nyögést. Vagy lámpaláza van az apró teremtménynek, vagy nem kifejezetten éneklő egér – tehát nem az a fajta, amit az állatvásárban árulnak ötven centért, mert képes magas hangon elénekelni szentimentális dalokat –, hanem csak egy közönséges háziegér, amiből az következik, hogy csalás az egész.

Ma este először tűnődöm el azon, hogy működni fog-e egyáltalán Boone terve.

– Isteni sugallatot kaptam! – jelentette ki három nappal ez előtt, és széles mozdulattal vette elő, majd nyitotta ki a helyi társasági lapot. – Itt is van!

„E héten, szerda este a Bostoni Természettudományi Társaság gyűlésén megbeszélést és bemutatót tartanak a természetben előforduló mágikus jelenségekről – olvastam fel a hírt. – Amennyiben részt kíván venni a gyűlésen, illetve prezentálni szeretne, kérjük, forduljon a Társaság titkárához, doktor Henry Kneelandhez!”

– Könnyű zsákmány, fiacskám! – lelkesedett Boone. – Könnyű-nyű zsákmány!

Ám ha az éneklő egér – akár szemfényvesztés a dolog, akár igaz – a legtöbb, amit ezek a kiváló úriemberek kínálni tudnak nekünk, akkor csak vesztegetjük itt az időnket.

– Rendben van, köszönjük, dr. Gould!

Az ablakon keresztül nézem, ahogy egy, a hajtókéjén aranyjelvényt viselő férfi feláll, és udvarias tapsba kezd. A zajra néhányan felriadnak a hallgatóságban, és nagyokat pislogva, kábult arckifejezéssel összecsapják a tenyerüket.

Ahogy egy korombéli, pirosposzsgás arcú fiú segít lekászálódni az emelvényről dr. Gouldnak a rémült egerével, a jelvényes férfi integetni kezd valakinek, akit innen, a búvóhelyemről nem látok.

– És most, az est befejezéseként, felkérem dr. Daltont, lépjen elő és mutassa be a magával hozott példányt.

Dr. Dalton lendületesen megy az emelvényig, nyomában két elegáns inassal, akik furcsa szerkezetet húznak maguk után. Úgy néz ki, mint valami túlméretezett verziója egy rúd kampójának, amire az összedrótózott csontvázakat szokták kiállítani az orvosi egyetemeken, ám ezen egy szörny lóg: méteres, puffedt, sárgásszürke húshegy, formátlan, mint egy leeresztett selyem léggömb, a vastag kötelek pedig, amik tartják, a rúddal együtt megfeszülnek, és kilengenek, jelezve, hogy a hatalmas teremtmény még mindig él.

– Uraim! – szólal meg fennhangon dr. Dalton, mire a félig bóbiskoló közönség hirtelen felélénkül és figyelni kezd. – A mai estén a legritkább tengeri teremtmény egy eredeti példányával szolgálhatok önöknek: Íme, a legendás kraken!

Erre pedig már minden szempár tágra nyílik, egyesek lekapják róla, míg mások felteszik rá az okuláréjukat, és az ablaküvegen át eljut hozzám az egybegyűltek izgatott mormolása. Elvigyorodok, és leveszem a kötelet a vállamról. Egy rusnya kraken. Boone tudta, miről beszél.

A krakenek ugyanis erőteljes, hatalmas állatok – értékük felbecsülhetetlen. Egyetlen karjáért, vagyis csápjáért húsz dollárt is adnak, és az átkozottnak tíz is van belőle. A krakent felhasítják, kibelezik, a szerveit pedig vagy egy tucat különféle mágiára használják. Kopoltyúja képessé teszi az embert, hogy a víz alatt lélegezzen. Ha valaki megeszti az állat egyik gyomrából és sós tengervízből főzött erőlevest, az bátran ihat az óceánból, nem fog megtévelyedni tőle. Sebezhetetlenség a tengeren, védelem a vízbe fúlástól, erő, gyorsaság és szerencse, élesebb látás, pontos navigáció, és a képesség, hogy előre lássuk az időjárásban bekövetkező változásokat – a kraken mindezt biztosítja. Valóságos aranybánya, ha rábukkansz és ki tudod fogni, mert a kraken az óceán legmélyebb, leghidegebb, legsötétebb részén rejtőzik, és rendszerint csak akkor kerül a felszínre, ha egy krakentámadást túlélő, erős ámbráscet gyomrából kivágják, vagy ha ő maga emelkedik ki az óceánból, hogy a mélybe rántsa a hajókat, a tengerészeket pedig úgy hasítsa ketté, ahogy az idős hölgyek a földimogyorót.

És most, alig háromméternyi távolságra tőlem, ott lóg egy a rúdon, készen arra, hogy kigördítsék, begyömöszöljék egy ládába, és jó pénzért kiárusítsák.

– Majd, ha meglátod, megtudod – mondta nekem ma reggel Boone, amikor megkérdeztem tőle, mit forgat a fejében. És tessék, most itt van előttem.

– Bocsásson meg, dr. Dalton!

Dalton, aki épp egy boton lógó hosszú horoggal próbálta felemelni a kraken egyik csápját, erre megtorpan, és rosszalló pillantást vet egy fekete kabátos, vékony úriemberre, aki legalább annyira kívülállónak hat a teremben, mint én idekint az

ablak alatt. Értelmes, élénk arc kifejezésével nagyban különbözik a közönség soraiban ülő egykedvű, méltóság teljes külsejű tanároktól, orvosoktól és tudósoktól, fiatalabb is náluk – talán épp a legfiatalabb a teremben, leszámítva az inasokat és a pirosposztagás képű diákokot.

– Egy pillanat és válaszolni fogok a kérdésekre, Mr...

– Doktor – kijavítja ki szélesen mosolyogva a férfi. – A nevem dr. Whitney.

– Igen, dr. Whitney. Ahogy már említettem...

– Nekem nincs kérdésem.

Dalton nagyokat pislog a férfirra, a horog végén pedig megremeg az állat csápja. – Hogyan?

Türelmes mosoly kíséretében érkezik a válasz: – Azt mondtam: nincs kérdésem.

A hallgatóság soraiban mozgás támad, székek nyikorognak, cipőtalpak csoszognak, ahogy az urak értetlenkedve a férfi felé fordulnak. Dalton leengedi a horgot, kezét a csípőjére teszi, aztán előredől, és szinte vérszomjasan vágja rá:

– Rendben van, akkor törődjön a saját dolgával, én pedig folytatom az előadást.

A férfi erre bólint, majd a magasba emeli a kezét, mintha arra kérné a közönséget, hogy énekeljenek vele együtt. – Mindössze annyit mondanék, hogy a teremben mindenki csukja be a szemét, tegye a fülére a tenyerét, aztán felejtse el, hogy valaha is látott engem.

Egy pillanatig döbrent csendben ülnek az egybegyűltek, majd, mint a dróton rángatott bábuk, úgy engedelmeskednek a felszólításnak, tenyerüket a fülükre szorítják, szemük becsu-

kódik, miközben a fekete kabátos férfi továbbra is udvariasan mosolyog rájuk.

Az ablakpárkány fölött figyelem az eseményeket, és elvigyorgodom.

Ideje munkához látni.

3. fejezet

MIRE SIKERÜL FELHÚZÓDZKODNOM AZ ABLAKPÁRKányra, a fekete kabátos férfi már ott áll, és kinyitja nekem az ablakot.

– Azt mondtad, pontosan kilenckor – szólalok meg. – Végig kellett hallgatnom, ahogy az a pasas a nyavalyás egeréről szónokol vagy tíz percig.

Boone olyan mozdulatot tesz, mintha nemcsak a vállát, hanem az egész testét megvonná, közben meg félreáll, hogy beléphessek a terembe. – Elhúzódott az előadás az átkozott vízmosáskígyókról – mondja. – Örülj neki, hogy nem kellett végigülnöd a karmos csirkék létezése fölötti vitát!

Átadom neki a kötelet, és körülnézek a szobában. Semmi-
ben sem különbözik az úriemberek szokásos könyvtárszobájá-
tól – sötét fapolcokat és ritkaságokkal teli vitrineket látok –,
kivéve, hogy itt a könyvek helyett apró állatok csontvázai, szik-
ladarabok és élénk színű porokkal megtöltött fiolák foglalják el
a polcokat.

– Tengernyi kincs, Boone – mondom, és odamegyek az egyik polchoz. – Még egy miniatűr felhősárkány karmát is látom itt!

– Felejsd el! A piacon a sárkánykarmok iránti kereslet már fél éve a béka feneké alatt van.

Már épp elfordulnék, amikor felszikrázik valami pirosas az egyik polcon, erre odahajolok, és szemügyre veszek egy párnán pihenő, tojásdad alakú rubintot, mellette pedig egy apró, kézzel írott kártyát, mely szerint: HÚSVÖRÖS KŐ BATAVIÁBÓL. NE ÉRJEN HOZZÁ!

Húsvörös? Felvonom a szemöldököm, és gyorsan leveszem a követ a párnáról; hűvösen simul a tenyerembe, mint egy folyami kő.

– Mal, koncentrálj, és gyere velem!

Beleejtem a követ a zsebembe, majd Boone-hoz és a teremben helyet foglaló, tekintélyes külsejű úriemberek felé fordulok, akik szemüket behunyták, tenyerüket a fülükre szorították, mint a társasjátékot játszó gyerekek.

– Mennyi ideig maradnak így? – kérdezem, mire Boone le-kicsinylő pillantást vet rájuk.

– Ó, ameddig csak bírják. Az erősebb akaratúak még néhány percig kitarthatnak, a gyengébbek viszont itt fognak ücsörögni egész éjjel.

– Még néhány perc? – nézek fel a szörnyre, amiből sós víz, vegyszerek és romlás szaga árad. – Elég lesz az nekünk?

Boone csak mosolyog és odamegy a falak mentén sorakozó féltucatnyi vitrin egyikéhez. – Észrevettem, ahogy bejöttem – feleli, aztán kinyitja az ajtót, és kivesz egy kis palackot, amit, ránézésre, fekete hamuval töltöttek meg. – Blesti por.

Átadja nekem a palackot, aztán előhúz egy fehér sálat, amit a szája elé tesz, a tarkóján megcsomózza, majd felém bólint. Kihúrom a dugót a kis palackból, és némi fekete port szórok a padlóra, ami örvényleni kezd, és ökölnagyságú pamaccsá formálódik. Boone belefúj a porba, én pedig megpróbálom elképzelni, amit lát, a fekete ködöt, amint fenyegetően felemelkedik és sötétséggel tölti a helyiséget. Számomra azonban semmi sem változik. Nincs felhő. Nincs sötétség. Csupán egy halom por a padlón és néhány sercegő hamufoszlány.

Boone szeme tágra nyílik, ő maga furán, bizonytalanul mozog, és bár tudom, hogy a sál megóvja attól, hogy túl sok por áramoljon a tüdejébe és átmeneti vakságot okozzon nála, felé nyújtom a kezem, és lassan, vigyázva, a szobán át a krakenhez vezetem.

– Hogy érzed magad? – kérdezem, mire Boone vág egy grimaszt a sál alatt.

– Piszkosul sötét van. Gyerünk, essünk túl rajta! Szerinted végig tudjuk gördíteni ezt a termen?

– Persze – felelem, és elkezdem a kraken köré tekerni a kötelet, de aztán a homlokomat ráncolva felnézek rá: közel kétszer akkora, mint én, a súlya pedig akár háromszorosa is lehet az enyémnek. – Mi az ördögöt fogunk kezdeni vele?

– Ez az épület valaha orvosi egyetem volt – mondja Boone, miközben a kötél után tapogatózik, helyette azonban megragad egy csápot. Undorodva leejti, mire a kezébe csúsztatom a kötelet. – A pincében még mindig végeznek boncolást, és szerencsére a Társaság több tagja is itt tárolja az eszközeit. Egyszerűen levágjuk a legjobb, elszállítható részeket – semmi szükség rá, hogy elvigyük az egészet. Készen állsz?

– Pillanat – mondom erre, és átmegyek a termen oda, ahol dr. Gould ül, vakon és süketen, rádőlve a drótketrecre, amiben a kisegér fel-alá száguldozva vinnyogja a *Take Your Time Miss Lucy* kezdetű dalt.

– Te kis csirkefogó – mondom neki. – Hiszen te tudsz énekelni.

– Mal?

Elveszem a ketreget dr. Gould öléből, kinyitom az ajtaját, majd kiszedem belőle a kisegeret.

– Szeretnél egy házi kedvencet? – kérdezi Boone, és beletörődve rám hunyorít, én azonban leteszem az egeret a padlóra, és hagyom, hogy eliszkoljon. – Valószínűleg egy macska vacsorájaként fogja végezni kint a sikátorban.

– És bátran énekel majd a végsőig – felelem, miközben a szememmel követem, ahogy eltűnik egy könyvespolc alatt. – Rendben, akkor vigyük le ezt az undorító pénzeszsákot a boncterembe.

Együtt átcipeljük a krakent a rúdjánál fogva a még mindig néma és vak úriemberek mellett, én irányítok, Boone pedig mögöttem jön óvatosan és bizonytalanul.

– Az ott – mutat egy rövid folyosóra, ami egy ajtóba torkollik. A kraken megrázkódik és remeg, ahogy az ajtóhoz húzzuk, ám az, várakozásom ellenére, nem egy másik helyiségbe, vagy akár lépcsőre nyílik, hanem egy hatalmas ételliftra.

– A tetemek miatt van – mondja derűsen Boone, és felkap egy meggyújtott lámpást az egyik szélső asztról, majd becsukja mögöttünk az ajtót, és a sarokban álló emelőcsigára mutat. – Lemegyünk!

Ahogy megrántom a kötelet és minden húzással néhány centimétert ereszkedünk, Boone letépi a sálát a szája elől és úgy hunyorog, mint egy denevér a napfényben.

– Így már jobb! – mondja mosolyogva, és félrebillenti a fejét. – Tényleg nem láttál semmit?

De hát tudja, hogy nem. Jobban tudja bárkinél, talán még nálam is jobban ismeri a biankóságom határait, hogy mennyi varázslatnak tudok ellenállni. Nem sokkal azután, hogy találkoztunk, megkérdezte tőlem, mennyit bírok, de akkoriban még csak tizennégy éves voltam és rémült, és fogalmam sem volt róla, úgyszólván Boone azzal a sajátos mosolyával csak annyit mondott, hogy semmi baj, majd együtt kiókumláljuk, ami annyit tesz, hogy ő megpróbál engem varázslattal megölni, és meglátjuk, melyiket élem túl.

Kiderült, hogy varázslattal nem lehet megrontani, elátkozni, de megölni és megmenteni sem. Mágia által keltett tűz nem tesz kárt bennem, viszont belefulladásra a hullámverésbe, amit egy boszorkány küld rám. Ha gonosz mágia irányít egy kardot, attól megsebesülök, hiszen éles vágószerszám, de egy gyenge embert le tudok győzni erőt adó talizmán segítségével. És mozdulatlanul tudtam állni egy utcasarkon már akkor is, amikor Boone először futott belém – épp egy dühös háziúr kergette, akinek tartozott a lakbérrel. Boone rám vigyorgott, és azt mondta: – Szaladj vissza fiacskám, és mondd meg annak a dühös embernek, aki üldöz engem, hogy az ellenkező irányba láttál elfutni!

Rámeredtem, de nem mozdultam, mire Boone arcáról lehervadt a mosoly. – Azt mondtam: menj vissza, és mondd meg neki, hogy másfelé futottam!

– Hogy mi van?

Boone csodálkozva vonta fel a szemöldökét. – Érdekes – mondta, azután elviharzott, én pedig ottmaradtam az ismerős érzéssel, hogy valakinek épp nem sikerült megbabonáznia.

Másnap megkeresett, és elmondta, amit már amúgy is sejtettem: illuzionista, vagyis „Ékesszóló” volt, olyasvalaki, aki képes rávenni az embereket, hogy megtegyenek bizonyos dolgokat – jobbára addig tudja őket elbűvölni, amíg ki nem zökkennek, illetve, ha nem lesznek dühösek vagy éppenséggel nem túl határozottak. Azt is mondta, hogy rájött, rajtam nem fog a mágia, és amikor meghajoltam és megpróbáltam eliszkolni, a kabátom gallérjánál fogva megragadott, elvitt ebédelni, és elmagyarázta, hogy pont egy ilyen fickót keres a vállalkozásához.

Kincsvadász volt, aki abból élt, hogy felkutatott különleges és bűvös dolgokat, csecsebecséket, talizmánokat, valamint a mágia fantasztikus hozzávalóit, melyek át vannak itatva varázslattal és nem melleleg vagyionokat érnek. Veszélyes munka ez, és az efféle kincsvadászok legnagyobb problémája – ami magát Boone-t is leginkább nyugtalanította –, hogy a megszerzendő és eladandó dolgok fele kiválóan alkalmas emberölésre: az állatok nyelvei megbetegítik azt, aki hozzájuk ér, az elrejtett ékszereket tulajdonosaik több évszázadra elátkozták, az óceán legmélyéről származó homok pedig azonnal lángra lobban, amint a levegővel érintkezik.

Így aztán nagy segítségükre van egy olyan üzlettárs, akire nem hat a mágia. (Azt beszélük, hogy egyes kincsvadászok ténylegesen megvásárolják, majd eladják a biankó embereket, veszélyes munkákra küldenek minket – jöllehet még nem találkoztam olyan kincsvadásszal, aki ezt beismerte volna.) Nyilván

nem veszélytelen együtt dolgozni egy biankóval. Az a hír járja rólunk, hogy a biankók tönkreteszik a varázslatot, és ebben van némi igazság. Amikor ugyanis megérintek egy gyenge varázserejű talizmánt, az már nem fog megfelelően működni, és még az erősek is veszíthetnek erejükből, ha a bőrömmel érintkeznek, ezért mindig ügyelek rá, nehogy túl soká tartsam őket, így inkább becsúsztatom a zsebembe, vagy egy tasakba, illetve zsebkendőbe. Más a helyzet a Különlegesekkel, akiknél a mágia önmagukból fakad. „*Olyan ez, mint örvénybe zuhanni!*” – mondta nekem egyszer egy tenyérjós Aberdeenben, amint elrántotta a kezét és tűnődve rám pillantott. „*Mintha egy pióca szívna a vérem!*”

De Boone csak mosolygott a távolból. – Majd vigyázzunk – mondta nekem.

És aztán ott vannak még a pletykák, hogy a biankók bizony életkorban megöregednek, elvesztik a józan ítélőképességüket és átadják magukat a bennük lakozó szörnynek. Nem tudom, mindez igaz-e, vagy sem, hogy idősebb koromban elvesztem-e önmagam, vagy ez is csak egy amolyan régi babona, mint például, hogy a biankó emberek égővörös szemükről ismerszenek meg, vagy, hogy egyetlen ló sem hajlandó a hátára venni a magunkfaját (egyik sem igaz, legalábbis esetemben nem). De az örület... Azt valóban érzem néha, olyankor viszket a bőröm és éjjelente azt suttogja nekem egy hang, hogy bújjak elő, és minél idősebb vagyok, annál erősebben érzem ezt...

Ám ha Boone aggódik is emiatt, a kétségeit megtartja magának – végül is kölyök voltam, amikor magához vett. Bármilyen veszély is leselkedik ránk a jövőben, neki megéri azt mondani, „*Mal, nyúlj be abba a részbe, és húzd ki az amulettet*” – tudván,

hogy teszem azt, nem az ő kezét vágja le egy hatalmas, láthatatlan kard.

Neki szüksége volt egy üzlettársra, nekem pedig kellett, nem is tudom, valaki, valami, bármi, ami helyet ad és felkínál egy célt, és láttam őt a jó cipőiben, láttam, ahogy a széles mosolyával és a beszédmódjával eléri, hogy az ajtók megnyíljanak előtte, a szoknyák pedig körülötte repkedjenek. És amikor azt mondta: *„Nehéz ám egy férfinak egyedül boldogulni az életben, fiacskám. Még nehezebb egy fiúnak, akinek még vezetőneve sincs, meg apja, vagy akár egy barátja se közel, se távol, nekem pedig szükségem van rád, fiam, neked viszont nagyobb szükséged van rám”*, talán hazudott nekem, vagy pusztán megszokásból beszélt hozzám ékesszólón, vagy talán a szavainak még varázslat nélkül is volt hatalmuk, talán éppen tudta, hogy mit kell mondani egy csillogó szemű, vézna fiúnak, akinek elképzelése sem volt, mihez kezdjen. Bárhogy volt is, működött, és én Boone-nal maradtam, ahogyan a biankóságom velem maradt, a részem volt, akár tetszik, akár nem.

– Itt is vagyunk! – kiált fel Boone, amint megérkezünk az étellifttel a pincébe. Felemeli a lámpást, mire feltárul egy sima, fából készült asztal, ami tele van pakolva mindenféle, fémből készült fűrésszel és ráspollyal. Miután betoljuk a krakent a boncterembe, Boone alaposan szemügyre veszi, aztán az ujjain megszámolja az állat testrészeit. – Rendben van. Két csáp, a szemek, a kopolyúk, a tintatömlő, a szív, az uszony, és annyi kis szívókorong, amennyit le tudunk kaparni. Beteszünk mindent ezekbe a vászon hátizsákokba. Akkor hát, készen állsz?

Egy pillantást vetek a fényes fűrészekre, aztán előrántom a csipőmhöz erősített tokból a törömet. Boone rám néz.

– Mi az, kölyök, csak nem ijesztett meg a félméteres csontfűrészekkel teli asztal látványa? – kérdezi, mire megvonom a vállam.

– Legalább ismertem a fickókat, akikben ez a tőr megfordult – mondom, Boone pedig elmosolyodik.

– Ezzel a ténnyel valóban nem lehet vitatkozni. Rendben van, nem rosszabb, mint kibelezni egy bálnát. Fogjunk hozzá!

Azzal megragad egy csápot és nyiszálni kezdi, én meg oda csúsztatok egy széket a sarokból, hogy jobban hozzáférjek a kraken fejéhez. Brutális, mocskos és büdös művelet ez, nagyon hamar csúszóssá válik ilyenkor a padló, a levegőt betölti a rothadó hal bűze, pedig igyekszünk gyorsan végezni, a tőröm felhasítja a kraken vastag bőrét, és kiemelem a belső szerveket, melyeket Boone előbb nedves újságpapírba teker, aztán belecsúsztat a vászontáskák egyikébe, olyan óvatosan és odaadóan, mint ahogyan egy bába segít világra egy újszülöttet.

– Ez itt harminc dollárnyi bevételt jelent nekünk – mondja, miközben begyömöszöli az egyik szemet a szív mellé. Lefeji a tintát a tömlőből egy üvegpalackba, és amikor az a pereméig megtelik, Boone szinte dalra fakad: – Nyolc dollár egy uncia, legalább!

Mire a krakenből felismerhetetlen massa lesz, a hátitáskáink pedig degeszre vannak tömve az állat testrészeivel, Boone kiszámolja, hogy az összbevételünk közelít az ezer dollárhoz, ami több pénz, mint amennyit valaha láttunk, nem beszélve arról, hogy mindezt egyetlen munkával hoztuk össze. Az a fajta siker, amit két magánzó, mint amilyenek mi is vagyunk – miközben működik az országokat áthidaló, többtucatnyi kincsvadászt összefogó, egymást támogató szövetség – sohasem hozna össze. Ez

elég lesz ahhoz, hogy híresek legyünk. Elég, hogy Boone-nak az elkövetkező évtizedben ne kelljen a saját italát fizetnie a bárokban. Talán még ahhoz is elegendő, hogy biztosítsa számunkra azt a fajta törvényességet, ami lehetővé teszi, hogy elindítsuk végre a saját vállalkozásunkat, kikerüljünk az üledékből és a sok mocskból, hogy aztán egy Bowdoin téri négyemeletes, elegáns lakóház kényelméből és biztonságából működtessük tovább az üzletet.

Boone lelkesen, vágyódva felvázolja előttem a jövőt, én viszont aggódni kezdek, mert nagyon is törődöm mindazzal, amiről most beszél, mert én akkor vagyok boldog, ha ő is az. A munkáink nem számítanak nekem. A pénz sem számít. De Boone üzlettársának választott engem, én pedig be akarom bizonyítani neki, hogy több vagyok, mint csupán egy biankó, több mint valami baljós, veszélyes dolog, mert okos, sikeres és még erős is vagyok. Amikor Boone összecsapja a tenyerét és felnevet: – Megcsináltuk! – csak arra tudok gondolni, igen, mi ketten vittük véghez.

Miután a hátunkra kanyarítjuk a zsákokat, Boone-nal végigmegyünk a folyosón egy keskeny kőlépcsőhöz, és azon át a hátsó ajtóhoz. Boone óvatosan belöki az ajtót, mire megcsap minket a beáramló friss, éjszakai levegő. Gyorsan körbetekint, hogy meggyőződjön, szabad a pálya, majd int, hogy kövessem. Átmegyünk a pázsiton, aztán átmászunk a kovácsoltvas kerítésen. Még le sem huppanunk a túloldalon a macskakövekre, Boone már felkacag.

– A szív egymaga megér száz dollárt! – vigyorog, miközben végigügetünk az utcán. – Mert akit ez óv, azt a tengeren sohasem győzheti le ellenség – legyen az ember, vadállat vagy

természeti csapás! Elhiszed nekem, hogy egy csapat kalóz akár ölné is érte?

– El – válaszolja ekkor mögöttünk egy hang, s még mielőtt megfordulnék, hogy lássam, ki beszél, valaki két kézzel megragad, ellök, és a torkomhoz szorít egy kést.